

PAUL CELAN

Viaszgyertya

Felcsapták a könyvet a szőrös szerzetesujjak: szeptember.
 Jászon most hóval hinti be a csírázó magokat.
 Az erdő kéznyakéket ajándékozott neked, hát holtan lépsz át
 a hurokba.
 Hajadhoz sötétebb kék vegyül; szerelemről beszélek.
 Kagylókról, könnyű felhőkről szólok, s egy csónak tűnik fel
 az esőben.
 Egy apró csődör galoppzik át a lapozó kezeken –
 Feketén tául fel a kapu, s éneklek:
 Hogyan is élhattünk itt?

Fekete hópelyhek

Hó hullott, fénytelen. Eltelt
 egy hónap, vagy kettő, mióta az ősz szerzetesi csuhája alatt
 hírt hozott nekem is, levelet az ukrainai lejtőkről:

„Emlékezz, tél van itt is, ezredszerre immár,
 itt a tájon, hol a legcudarabb vihar dúl:
 Jákob mennybéli vére, pörölyöktől áldott...
 Ó, jég, földöntúli vörös – az atamán egész
 seregével belemenetel a sötétlő napokba... Gyermekek, ó, csak
 valami
 rongyot adj, hogy magamat bebugyoláljam, mikor villannak a
 sisakok,
 mikor feltörnek a rózsás jégtáblák, mikor hősztálás temeti
 maga
 alá apád csontjait, míg paták dobogása
 zengi a cédrus dalát...
 Kendő, csupán egy apró, vékony kendő, mit
 magamnál tartok, most megtanulsz hát sírni, e gyötrelem,
 e világ, mely sosem lesz újra zöld, gyermekem, a te gyermeke-
 dért!”

Őszi vér mindenütt, anyám, megégetett a hó:
 kerestem a szívem, zokogott, s végül ráleltem – ó, a nyár
 lehelete,
 tehozzád volt hasonlatos.
 Gyűlt a könnyem. Szőttem a kendőt.

Es orgona

Esik, nővérem: az égbolt emléke
most levetkőzi keserűségét.
Orgonád időszag-egyedüllét,
s cseppek sugarában kutatja őket,
kik ablakukból a kertre láttak.

Hívó szavam szól az esőlágnak.

A rácsok magasába szökik árnyam,
s lelkem átlényegül vízfolyássá.
Bánod-e, Sötét, hogy e zivatarban
néked virágzom más orgonáját?

Harcos

Halld meg: hozzád szólok, mikor burjánzani kezd a halál.
Csendben készülök a végre, előttem dárdák hada áll.

Végtelen vágta, míg bírja a vaspatkó.

Érzed: mint rombusz-vihar, immár nem olyan semmi sem.
Vérezem, s ahhoz ragaszkodom, ki ismerős és idegen.

Állás. Bűnvallás. Hívószó.

Mák

Töltsd meg az éjeket idegen lánggal,
hódítsd meg, mi a csillagokból szólt,
legyen emésztő tűzvész sóvár vágyam,
melyet kilencszer is kivet korsód.

Kell, hogy bízz a forró mák pompájában,
nyaradat a gőg eltékozolja,
szemet vetett szemöldököd húrjára,
s lelked bíbor álmát is elhordja.

Mikor tűzeső hull, akkor retten meg,
nem szívja be a kert hús szellőjét,
mely felfedhetné az imádott szemnek
bánattól koromfekete szívét.

Az olajfa

Az olajfában szólt a pokol bösz kürtje,
szívén vihar kelt át, s üresen felkiáltott.
Nem aludt hát mivélünk összeölelkezve?
Te áldod őt, s a mi szavunk átok?

Amikor tort ült velünk a sötétség,
dalolva szállt le hozzánk a mélybe.
Őt a fagyhalál kürtjei ölelték,
elszunnyadtunk, s ő ott állt, remegve.

Engeded-e hát, vándorló olajfa,
hogy utoljára is megtérjünk hozzád,
s miként minket, minden apró gallyad
a vad tűzvész tegye magáévá?

Corona

Kezemből tépi ki az ősz az avart: hiszen barátok vagyunk.
Kihámozzuk héjából az időt, és megtanítjuk járni:
ám az idő visszatér héjába.

A tükörben vasárnap van,
álom az álomban,
a száj igazat beszél.

Szemem lepillant szerelmem nemére:
egymásra nézünk,
sötétséget beszélünk,
Úgy szeretjük egymást, akár a mák és az emlékezet,
úgy alszunk, akár a bor a kagylóhéjban,
akár a tenger a holdvilág véráramában.

Az ablak előtt öleljük egymást, minket néz az utca,
itt az ideje, hogy megtudják!
Itt az ideje, hogy a kő magától kinyíljon,
hogy szív dobbanjon a nyugtalanságnak.
Itt az ideje, hogy eljöjjön az ideje.

Itt az idő.